

Vì em là les

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

- Ôi “em của ngày hôm qua” kiêu căng ngạo nghễ, thông minh nay còn đâu, em bây giờ cần lắm một vòng tay tin tưởng, em sai rồi – Nhung rơm rớm nước mắt tủi thân, cô muốn về nhà ngay lập tức, úp mặt xuống gối khóc nức nở mà chẳng sợ ai nhìn thấy.

Buổi tối ở trà Tulip thật sôi động. Sau khi thể hiện xong mấy bài nhạc yêu thích, Nhung nhảy xuống hôn tíu tít lũ bạn thân:

- Moa moa, chụt chụt, cảm ơn các tình yêu đã tới đông đủ nhé.

- Không có gì tình yêu, sinh nhật vui vẻ nhé - một cô ngồi bên cạnh cười khúc khích.

Hoàng xuất hiện trong một phong thái đỉnh đạc, trên tay cầm bó hồng lung linh vẫn còn giấy báo:

- Chúc mừng sinh nhật em!

- Ôi anh là người đàn ông duy nhất ở đây, yêu quá cơ – Nhung nhảy lên ôm trầm lấy ông anh kết nghĩa.

- Chính xác là duy nhất và không bị đồng tính nhỉ.

Cả bọn ồ lên tán thưởng. Đó là những cô gái đã qua tuổi teen - một đàn ong vỡ tổ, đang quấy tung không gian vốn được gọi là yên tĩnh của quán trà.

- Anh ơi chỉ có những người phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau thôi, Facebook đã dạy rồi.

- “Sai lầm của những đứa ế chồng là chuyên gia đi tụ tập với những đứa... ế chồng còn lại”. Các em nghe câu này chưa. 1 lũ em gái ế sắc ế.

- Hí hí, trong truyện “Gái già xì tin” chứ gì, ông anh một sách.

Nhung lém lỉnh quay sang mấy tình yêu gái, cười đắc chí. Trước nhìn cô không xinh : Cái mũi to làm khuôn mặt có phần thô kệch đã khiến cô ấp ủ ý tưởng đi thẩm mỹ viện từ lâu. Còn làn da thì hơi ôi, nó bóng nhoáng làm sao, giống như sắp rán được vài mẻ cá bằng chai dầu neptune. Ấy thế mà Hoàng cứ muốn ngắm nhìn cô em gái bất đắc dĩ . Mỗi lần đi công tác về anh không quên quà tặng cho em gái già, có quên cũng không được vì em ấy sẽ nổi quạu hét lên rằng: “Anh chẳng khác những thằng tán tỉnh em là mấy”. Còn giờ nhìn em ấy anh bỗng rợn rợn, cái cảnh đập vào mắt anh lúc này chính là việc em gái cứ đi ôm hôn các em gái còn lại.

Nhung tuyên bố thẳng thừng với lũ bạn: “Đàn ông thời nay nhạt nhẽo, vô vị lắm. Sau này tao sẽ kiếm thằng nào thật giàu rồi cưới cho xong chứ không có tình yêu hoặc không thì tao sẽ ở vậy”.

28 tuổi – cái tuổi mà một người con gái Việt Nam nhẽ ra phải làm rồi đó là kết hôn và sinh con còn Nhung lại không. Hoàng đã ngỏ lời không dưới 3 lần nhưng lần nào cô cũng nhúng nhằng : ” Em không thích yêu, em chưa sẵn sàng để yêu anh. Anh có đợi được em không?”. Và ngay lúc này, trước bàn dân thiên hạ, Nhung lại tuyên bố to tướng:

- Em đã bị les cả nhà ạ.

Sáng hôm sau là một ngày chủ nhật đẹp trời, nắng che miệng cười khúc khích sau những đám mây trắng bông bênh. Nhung mặc một bộ tomboy, đeo túi chéo và xục chân vào đôi dép tông hàng tỉ năm rồi chưa thềm thay, lang thang tại quán Secret Garden.

- Em gái! – Chiếc Honda VFR800F trước cửa quán, Hoàng đứng đó với mái tóc bù xù vàng như màu nắng ngả ngón trên đôi tai có hình khuyển mặt trắng.

- Ồ, anh của kẻ les có khác, like điên đảo, hé hé. Nhung che miệng cười sằng sặc khi thấy bộ dạng xì tai của ông anh không cùng cha cũng chẳng cùng mẹ. Cô tròn mắt nhìn Hoàng.

- Hôm nay anh sẽ cho em gái đi khắp hang cùng ngõ hẻm để kỷ niệm 10 năm ngày chúng ta trở thành anh em.

- Ớ, nhanh nhì, em tưởng chủ nhật anh phải đi kiếm bạn gái chứ.

- Anh bảo anh sẽ chờ em còn gì , “em gái”.

- Hố hố, anh đừng chờ em, biết vì sao rồi đấy - Nhung xoắn tít lọn tóc ngắn bù xù đóng đưa đôi mắt đen lóng lánh nhìn Hoàng đầy ẩn ý.

- Anh sẽ đi công tác một thời gian dài, vì thế hôm nay tranh thủ cho em gái cứng du hí phố phường.

Vậy là 2 anh em cùng cưỡi lên chiếc xe đua phi thẳng ra biển. Với tiếng nổ bùm bùm trên đường như những tay đua thứ thiệt, Nhung cảm thấy vô cùng hân hoan về ông anh đẹp trai của mình. Nắng vàng, biển xanh, cát trắng và anh, cô tung tăng như một cơn gió nghịch ngợm vừa được bức tường thả giông.

Một bữa cua luộc no nê, một cốc bộ dọc bờ biển, một vài tấm “em chỉ cần chu mỏ, phòng má thôi còn lại để camera 360 lo” và vài tấm ảnh kỷ niệm 2 người, kết thúc gần nửa ngày chủ nhật của những kẻ già nhưng không cô đơn.

Màn tiếp theo là đua đòi với các teen ngồi quạ vạt tại đường Chu Văn An lúc xế chiều. Nhung kéo tay Hoàng xà vào hàng ốc luộc đang bốc khói thơm phức, rồi ngẫu nhiên bánh bèo, bánh cuốn như nạn đói năm 1945.

- Ăn mạnh đi anh, mấy hôm nữa xa Hải Phòng sẽ không có đồ ăn ngon “dư là” đâu - Vừa nói Nhung vừa gấp lấy gấp để thức ăn cho anh. Chị bán hàng nhìn thấy cặp đôi tình tứ vậy nên tấm tắc khen:

- Gớm vợ chồng trẻ có khác, ngày xưa anh chị cũng tình cảm như này đấy, phải không ông xã nhà em nhỉ - Chị quay sang bên cạnh nháy mắt với anh chồng đang bận rộn múc mắm chấm, cười khúc khích.

Nhung tùm tùm, miệng cô uốn éo:

- Only C, Karik, girl bánh bèo, girl nhà nghèo...

Vài tiếng sau, 2 kẻ lang thang đã có mặt tại rạp Megastar trên đường Lê Hồng Phong.

- “Ôi me ơi” , mới có 6h, em cảm thấy chúng ta đang ăn “cá hấp”.

- Ủ, ít người nhỉ, anh vừa mới nảy ra ý định xấu, đó là ... hé hé.
- “Bùm Bụp, thùm thụp, bịch bịch”. Nhưng nhảy căng lên, lấy hết sức bình sinh thọc cùi chỏ vào vai Hoàng, vừa bặm môi vừa dấm.
- Híc, trâu Đồ Sơn.
- Ai bảo anh giờ thói dê núi.
- Dê đâu, nhìn lại người dê.
- Chứ không phải muốn thịt “cỏ” à?
- Ha ha, “cỏ” này già lắm, gãy răng dê mất, hú hú.
- Hừm, liệu hồn.

Hắn là, nếu vô tình lạc vào rạp số 7, kẻ xấu số nào đó sẽ đứng tim vì có những tiếng cười như ma làm trong bóng tối. Người ta sẽ nhìn thấy 2 hàm răng trắng lóa mở ra mở vào như câu chuyện cổ tích “Vùng ối, mở ra” hay là khắc nhập khắc xuất trong “Cây tre trăm đốt”. Rồi cái chủ đề ấy vẫn còn chưa dứt khi già làng trưởng bản xuất hiện trong quán trà cúc 17 Phan Bội Châu.

Nhưng vừa bàn luận về bộ phim, vừa căn rơm rộ những đĩa hạt dẻ cuối mùa, thưởng thức cái vị bùi bùi, dẻo dẻo của chúng và đưa cốc quý linh cao lên miệng húp ừng ực vì khát.

- Con gái con đưa vô duyên, bảo sao giờ vẫn chả có đứa nào ngó ngang.
- Kệ em!
- Chả kệ, bảo yêu anh không yêu, còn kiêu.
- Anh có cưới em thì cưới, “không yêu, không yêu , bla la – Mỹ Tâm”.

Anh phá lên cười:

- Ô mai cuối lọ rồi, may mà còn cái thân già này. Hay là mình cưới nhau đi!

- Nhưng mà rất tiếc cho đội bán cá riếc, em đã bị les – Nhung đắc thắng mặt vênh lên nhìn Hoàng, đôi môi cô đang cong cớn uốn lượn cùng với hàng lông mày sâu róm bướng bỉnh.

- Haizzz, thật là hết thuốc chữa với em. Mai anh đi rồi, em đừng có hối hận đấy.

- Ồ, đi vội thế anh, hi hi, anh đi mát mẻ, về có quà nữa cho em nhé!

- Không, anh tính vào đó vài năm, nếu thuận lợi lấy vợ sinh con lập nghiệp khỏi ra luôn. Nên em chuẩn bị tinh thần kiếm thằng nào thế chỗ anh là vừa.

- Sao giống phim Hàn Quốc quá vậy anh, cuối cùng nhân vật nam đẹp trai vẫn quay về.

- Già rồi còn mơ trai đẹp, bảo sao...

- Anh dám không về, hừm, biết tay. Em vào tận đó túm cổ lôi anh ra làm thịt cho xem – Nhung quay mặt sang chỗ khác huýt sáo tình bơ, nhưng anh đâu biết rằng có một nỗi buồn khó tả đang dâng lên trong lòng cô. Không gian ngột ngạt bao trùm 2 người, bây giờ là lúc người lớn cảm thấy cô đơn rõ nhất. Im lặng vài phút, bỗng Nhung đứng phắt dậy, thọc tay vào túi quần:

- Em muốn về!

Tiếng nổ máy vang lên lấn át hết tất cả âm thanh nhộn nhịp khác. Mọi thứ bên đường đang mờ đi, tai cô ù ù vì gió. Và đôi mắt, phải rồi, cô thấy nó đang ướt. Chỉ có điều, cô cảm nhận được rõ ràng mùi thơm của anh, mùi nước hoa boss man thoang thoảng tỏa ra từ tấm lưng rộng lớn. Không cần suy nghĩ nhiều, Nhung đưa bàn tay gầy gò ra ôm chặt lấy Hoàng, lần đầu tiên, anh thấy cô ôm anh trọn vẹn.

- Anh đi thật à.

- Ừ, em giữ gìn sức khỏe, đừng đi nhậu nhẹt, rượu mực nhiều nhé.

- Em biết rồi, anh cũng nhớ ăn uống đầy đủ, thi thoảng onl Face chat với em. Mai em bận không ra sân bay tiễn anh được. Anh đi mạnh giỏi!

Hoàng đứng nhìn bóng Nhung khuất sau cánh cổng chẳng chịt những dây thiên lý đan vào nhau, anh ngập ngừng quay đầu bước đi, tìm đâu nhói trước một cuộc chia tay chóng vánh, không có lời hẹn ước. Nhung đã không hề giữ anh lại!

Vài tuần sau...

- Sài Gòn nắng mưa thất thường lắm, ẩm ương như tính khí em vậy. Một cái icon lè lưỡi to đùng trước mặt Nhung.

- Còn Hải Phòng thì thời tiết đẹp ghê, nắng vẫn vàng, biển vẫn xanh nhưng không có anh già đưa em đi chơi.

- Hôm nay anh qua miền Tây, hái dừa và câu cá, thích ghê em ạ - Hoàng gửi cho Nhung vài bức ảnh cốt để cho cô thấy ấm ức.

- Còn em lại được đi rượu mực hồ Đào cơ, hú hú.

- Đừng có mà bê tha, con gái con đũa, đánh cho đứt tóc bây giờ.

- Giỏi mà qua đây, lêu lêu.

Nick Face của Hoàng tắt ngóm 1 ngày, 2 ngày, rồi cả tuần. Anh cũng không gọi điện hỏi thăm như mọi lần. Có lúc Nhung nóng ruột phải nhắc điện thoại gọi cho ông anh già xem tình hình ốm đau, sức khỏe thế nào, may lắm anh nghe máy được mấy phút rồi lại kêu bận.

“Bận gì mà bận lắm thế không biết, bực ghê” – Nhung lẩm bẩm như một đứa tâm thần: “Lão anh già chết tiệt đó biến đâu cả tuần nay, chẳng với tư cách gì hết nhưng chỉ đơn giản là lo lắng. Đôi khi mình cũng chả hiểu quái gì về mình”.

Thở dài và nằm ườn trên ghế sofa như một quý cô mèo lười, Nhung bắt đầu nhìn lại thân hình tàn phai của mình. Đôi chân trắng trẻo thon thả mặc quần soọc năm nào nay đã không còn, giờ nó mới cứng cựa gà trống làm sao. Bàn tay hồng hào như em bé của cô dần ngả màu vàng, nó giải thích cho mọi thắc mắc ngày nhỏ là tại sao tay người lớn màu lại xấu hơn tay trẻ con. Cũng phải, trải qua đôi ba cuộc tình nhạt nhẽo với đôi ba gã đàn ông hời hợt, vèo 1 cái đã

hai mươi tám ngàn tuổi rồi còn gì chẳng già, may mắn sao Nhung có nước da trắng nên cũng phần nào kéo lại được mấy độ trẻ trung.

Lao đầu vào cây tiền nhiều rồi, Nhung nghĩ giờ là lúc thanh thoi được làm việc mình thích mà không có người nào ngăn cản, tự do như một cơn gió và hừng hực nhiệt huyết như ánh nắng ngày hè, cô xách balô đi phượt khắp mọi nơi. Nhung đã thấy được các đồi chè, nông trường, rừng núi và sông suối Mộc Châu hay cái nắng nóng hầm hập trong phố cổ Hà Nội. Thi thoảng cô ra Đồ Sơn một mình, ngồi hóng gió, ngắm những đợt cát vàng lấp lánh sau những bụi phi lao. Nhưng hơn cả, cô nhớ anh - một ông anh không chung dòng máu, đã hơn tháng rồi anh không chịu liên lạc. “Chắc Hoàng đang chơi trò mèo vờn gián với mình đây, dám sinh tố bơ, hừm đã thế em sẽ lôi cổ anh về”, cô lụng bụng rồi gọi điện đặt vé máy bay.

Vẫn bộ quần áo tomboy nhưng có phần “sặc xỉ” hơn, Nhung lượn phượt khắp đất Sài thành dưới cái nắng nóng oi ả phải nói là khiến cô trở lên đen hơn kẻo nhà bếp. Sau khi ăn uống no nê và khám phá được vài thứ linh tinh hay mắt tại chợ Bến Thành, Nhung a lô xô cho ông anh già.

- Anh có nhà không?

- Có, em vừa đi rượu mực về hả?

- Là sao?

- Thì mới gọi hỏi anh cái đó, chứ hỏi anh ở nhà làm gì?

- Vào chơi, hứ.

Vừa dứt lời thì tiếng chuông kêu inh ỏi, Hoàng bước ra mở cửa. Không kiềm chế được cảm xúc của mình, Nhung vội nhảy căng lên ôm chặt lấy anh như vớ được cả bao tải vàng.

- Hân hạnh mời em vô nhà anh. – Hoàng thân nhiên cười, anh gầy hơn, đen hơn nhưng trẻ trung hơn, giọng nói còn Sài Gòn hóa nữa.

- Anh không ngạc nhiên?

- Không hề.

- Tại sao vậy

Anh xoa đầu con bé em gái già bằng một bàn tay thô ráp:

- Anh còn lạ gì em nữa “em gái 10 năm”, ha ha .

- Chào em.

Một chị trông thật dễ thương đang mặc tạp rề nấu ăn quay ra mỉm cười với Nhung khiến mặt cô trùng xuống. Nhung cố gắng tỏ ra thật tự nhiên đáp trả ánh nhìn hiền lành của chị. Đầu cô hoang mang, thật khó có thể tả được khung cảnh như trong phim Hàn lúc này, và sẽ không biết phải xử sự như thế nào nếu người đó không phải là một con mụ có bờ trán dô bướng bỉnh như Nhung – con mụ đã qua cái tuổi biết đỏ mặt thẹn thùng khi nhìn thấy trai đẹp.

- Em chào chị. Chị là ...

- Cô ấy là bạn gái anh . Còn đây là Nhung, em gái của anh Thanh ạ, à mà đúng hơn thì nó mới bị les.

Chị bạn kia cũng chậm rãi và ngây thơ như hạt cơm :

- Les á, lần đầu tiên được gặp một les dễ thương như em.

Chị chìa tay ra nắm lấy tay Nhung, đôi tay chị mềm mại giống bong bóng xà phòng quá, thảo nào ông anh già không chết mê chết mệt.

Lưng nóng, cổ nóng, hơi ôi nóng toàn thân. Nhung phải đối mặt với nghiệt cảnh nhìn 2 kẻ yêu nhau , có cái cảm giác là người thừa cứ đeo đuổi trong đầu mãi, ăn gì cũng không trôi, Nhung và bát cơm mà vãi như bị mẻ mồm.

Sau đó, họ đi xem phim, đương nhiên phải cho em gái đi cùng rồi. Dường như đây là lần tối rạp chán nhất từ trước đến nay với ông anh kết nghĩa. Xem không xem, Nhung chỉ để ý động tĩnh của “gái chị” nhưng dường như gái chị cũng chẳng thêm quan tâm đến con bé nửa táo nửa lê kia là mấy.

Kết thúc buổi tối, Hoàng vớt chìa khóa nhà cho Nhung trước rồi anh chở “gái chị” về. Chờ mãi chờ mãi đã 11h 35’ 20s rồi mà chẳng thấy Hoàng bén mảng

về nhà, gọi anh còn không nghe máy mới “chim cú”. Thế là ruột gan phèo phổi lộn hết cả lên, tiện thấy thành phố về đêm đẹp quá, Nhung check in ngay quán mực ven hồ, làm cho hết sạch 2 chai vodka men 500ml.

- “Say rồi say rồi, chết toi rồi bố mẹ ời, con sẽ chết mất xác ở đất người” – Nhung than ngắn thở dài một mình.

- Chết thế quái nào được em, biết ngay mà, còn hơn cả sâu rượu.

Hoàng vừa nói vừa giằng lấy cái chén từ tay cô em. Cuối cùng thì anh cũng tìm được Nhung sau một hồi 2 con người phải đảo như xào rau.

- Đừng kéo em, em không muốn về.

Không cần nghe Nhung lèo nhèo, Hoàng xốc ngược người cô nàng lên vai rồi vác đi như vác một bao thóc.

- Em ăn gì mà nặng hơn voi.

- Kệ em, bỏ xuống không em hét lên có kẻ hiếp dân bây giờ.

- Ha há, người xấu thế này bố ai thèm hiếp dân.

Vất vả lắm mới vác được Nhung về tổ, Nhung còn mè nheo mắng nhiếc anh đủ điều xong rồi mới chịu lăn ra ngủ tít mít.

Năng hất lên tận đầu giường, cô giật mình tỉnh dậy. Thật là hú hồn vì đã qua đêm tại nhà Hoàng chứ không phải nhà một người đàn ông khác, chứ không là cô sẽ bị xé xác tan tành.

Hóa ra cô đã chiếm trọn cái giường ngủ êm đềm khiến Hoàng phải lăn lộn tại ghế sofa công ty. Anh để lại căn nhà tùy ý Nhung vùng vẫy.

“Mình không thể tá túc tại nơi có gái chị được” – Tính tự cao tự đại khiến cô nàng chẳng muốn ở lại, Nhung xách túi lang thang.

Vừa đặt chân đến Ciao café được 10’, mặt cô méo xệch khi nhìn thấy những đám mây ồ ạt dầm dáp lên nhau, dồn nén các túi nước chuẩn bị dội lên đầu mình. Sài Gòn đổ mưa lớn và hôm nay không có anh đi cùng. Ôi “em của

ngày hôm qua” kiêu căng ngạo nghễ, thông minh nay còn đâu, em bây giờ cần lắm một vòng tay tin tưởng, em sai rồi – Nhung rơm rớm nước mắt tủi thân, cô muốn về nhà ngay lập tức, úp mặt xuống gối khóc nức nở mà chẳng sợ ai nhìn thấy. À không, bây giờ cũng chẳng có ai ở đây đâu, quán vắng tanh vắng ngắt như chùa bà đanh cơ mà. Thả lỏng cho hàng mi, một giọt nước mắt bắt đầu rơi, rồi tiếp theo 2 giọt lớn hơn, rồi 2 giọt nữa, cuối cùng thì chúng xếp hàng như thời mậu dịch ngày xưa trên mặt Nhung. “Cái của nợ gì thế này, mình khóc vì lão Hoàng đáng ghét, tao ghét mày tim ả” – cô chửi thề vài câu lí nhí.

Quán café vẫn không có bóng người qua lại. Không gian yên tĩnh tới lạ lùng, chỉ có một bài hát cất lên ngọt ngào, đó là bài hát mà cô yêu thích: “Em giờ đây”, hình như nó hợp tâm trạng lúc này nhất. Thêm vào đó, Nhung thấy tin nhắn gửi đến của số máy lạ: “Lên tầng 2, rẽ trái, bàn số 8”. Cô ghét cái sự sắp đặt của một kẻ lạ hoặc thích chơi trò ú tim nhưng không thoát khỏi bản tính tò mò vốn có. Đặt cốc Mocha xuống bàn, tay cô nhẹ nhẹ vịn vào lan can gỗ màu bã trầu từng bước từng bước một đi lên, tim đập thình thịch.

Cứ ngỡ sẽ có một chàng trai đẹp như diễn viên Park YooChun ngồi đó chờ mình cầu hôn, Nhung tiến gần lại vỗ vai người đàn ông đang ngồi bàn số 8, trong lòng đầy phấn khích.

- Chú là... - Nhung hoảng hồn, há hốc mồm khi xuất hiện trước mặt cô lúc này là một người đàn ông cỡ gần bằng tuổi bố mình, với đôi mắt và nước da nhăn nheo như mặt trong dạ dày của con lợn thịt. Ông bình thản cười và đưa cho cô mảnh giấy tiếp theo: ””.

Bực mình vì bị xỏ mũi dắt đi như con nghé, Nhung cứ luôn mồm lẩm bẩm về cái thằng chết dẫm nào trong khi ngồi sau xe ông chú vừa nãy. Chợt giật thột: “Sao mình dễ tin người vậy nhỉ, nhớ đâu...” Nhung hét âm lên: Cho cháu xuống đây”. Ông chú mỉm cười dừng xe, đưa tiếp cho cô một mẫu giấy nữa. Bây giờ thì trông Nhung chẳng khác nào tên trộm, mắt lăm lăm lét lét nhìn người xung quanh, trong đầu cô hiển hiện 2 chữ hoài nghi to đùng.

- “Em đến chưa” - vẫn là số máy đó.

Giờ địa chỉ mà chú xe ôm đưa mình, đúng chỗ này rồi. Nhung gọi cho số máy lạ: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui

lòng gọi lại sau”.

- ” Ôi mẹ ơi, con đi chết đây. Là quán quần áo”. Chả hiểu mô tê gì nữa nhưng cứ vào xem vài cái cho sướng mắt đã, thử hết bộ nọ đến bộ kia, cuối cùng Nhung cũng chọn ra được vài bộ hoa hoét phá cách một chút.

- Chị không phải thanh toán ạ - cô bé bán hàng tủm tủm cười nhìn ra phía cửa .

- “Là sao nhỉ, nhưng kệ, không mất tiền thì sướng”. Nhung chào em bán hàng rồi nhảy cẫng chân sáo bước ra ngoài.

- Nhung !

Cô bị tiếng gọi giật lại ,Hoàng đứng ngay sau cô với bộ dạng như ngày nào:

- Lên xe đã em gái!

- Tất cả những cái này là do anh?

- Phải.

- Vì sao vậy.

- Vì em là em của anh. Anh thích em.

- Vớ vẩn, thế còn “gái chị”?

- Gái chị, em đang nói đến Thanh hả, em lảm chuyện quá đấy, haha. Cô ấy là bạn gái anh.

- Thế em... Anh là thằng đểu.

- Chứ chả lẽ cô ấy là bạn trai anh?

Nhung đâm thùm thụp vào vai Hoàng, vừa cười vừa khóc.

- Oái, đừng thế, anh sợ bị người khác bảo anh đang chở gái điên lắm.

- Anh đang thích 1 con điên đấy, khốn kiếp, “gái chị” là bạn gái anh, thế em được gọi là cái quái gì.

- Em chỉ được gọi là người yêu của anh thôi. Mình cưới nhau đi anh sẽ gọi em là vợ.

- Vì sao hả anh, em chưa hiểu lắm?

- Vì em là les, em yêu ạ...

Bùi Mai Linh